

Posudek oponenta bakalářské práce

Monika Wagnerová

Bourání Benešova – stavební úpravy města v 80. a 90. letech 20. století

Filozofická fakulta JU, Ústav estetiky a dějin umění

Studentka Monika Wagnerová si za téma své bakalářské práce zvolila problematiku asance a nové výstavby města Benešova během druhé poloviny 20. století. Lokálně patriotický zájem autorky předkládané kvalifikační práce určil celkové ladění textu směrem k dějinám urbanismu a památkové péče. Název práce sice napovídá, že se autorka bude ve svém textu zabývat reflexí často unáhlených vstupů odeznívající postmoderní architektury po roce 1989 do historických center českých a moravských měst, výsledek je však trochu jiný.

Docela nadbytečně působí úvodní, obecně laděné kapitoly o dějinách světového urbanismu a jeho modernistických a totalitárních koncepcích. Autorka však měla postupovat spíše opačně, a sice, úvod přizpůsobit hlavním kapitolám o konkrétních problémech Benešova. Osud tohoto města v době komunistické vlády totiž není ojedinělý, takže jej mohla zasadit do širšího líčení o podobných osudech historických centrech našich měst v této době. V předkládané podobě autorčin text působí bohužel poněkud disparátně.

Pečlivá, důsledná a koncepčně promyšlená práce s archivními prameny autorce umožnila detailní vylíčení proměn historického města Benešova v panoptikální směsici částečně dokončených rozvojových záměrů socialistických plánovačů měst a živelných postmoderních vstupů porevoluční doby. Jak vyplývá z bohužel ne zcela srozumitelně řazené a popsané fotografické dokumentace, malebný starý Benešov během padesáti let asanací postupně úplně zmizel. Ačkoliv autorka v úvodu práce předesílá, že se bude věnovat roli architekta Josefa Pleskota při revizi původního územního plánu a nastavení nových, uspokojivějších pravidel úprav a rozvoje města, není tomu tak. Po pečlivém popisu proměn města během šedesátých až osmdesátých let 20. století, je líčení vývoje v období po roce 1989 pro čtenáře zahaleno do mlhy otazníků.

Za asi nejzdařilejší část práce je možné považovat její závěr, v němž autorka zcela věcně shrnuje vše, k čemu během psaní práce došla. Zde se objevuje smířlivé hodnocení poválečného vývoje, který byl vzhledem k historickým a socioekonomickým proměnám tehdejší společnosti dle autorčina názoru nevyhnutelný, a proto není nutné jej hodnotit jen negativně, což by se přirozeně mohlo ve zjednodušujícím pohledu snadno nabízet. O to více je škoda, že autorka nezasadila poválečný vývoj Benešova právě do výše naznačených souvislostí urbanismu a památkové péče v normalizačním Československu. Například z českobudějovického prostředí lze na tomto místě zmínit památkářsky problematickou, ale politicky a finálně zřejmě nevyhnutelnou asanci Starého města kolem zachovaného kostela sv. Prokopa a Jana Křtitele. Během 70. a 80. let 20. století na místě malých předměstských domků a zahrádek vzniklo panelové Sídliště Pařížské komuny, dnes nazývané Pražské předměstí.

Bakalářská práce Moniky Wagnerové je napsaná srozumitelným a stylisticky vytríbeným odborným jazykem. Text vykazuje jasné ideové zacílení a ačkoliv trochu schází reflexe tehdejšího přístupu památkové péče a někdy sklouzává k přílišné popisnosti, může se stát dobrým základem k případnému dalšímu zkoumání jistě potřebné problematiky.

Předkládanou práci **doporučuji** k obhajobě a klasifikuji známkou **výborně**.

8. června 2015

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.